

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 539e § 1 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2023 r.,
sprawy **M. G. i M. C.**
oskarżonych z art. 160 § 2 k.k. i inne,
z powodu skargi wniesionej przez obrońcę oskarżonych,
od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 20 lutego 2023 r., VII Ka 10/23,
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim
z dnia 3 listopada 2022 r., II K 325/20,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić skargę;**
- 2) obciążyć oskarżone M. G. i M. C. kosztami postępowania skargowego w częściach równych.**

UZASADNIENIE

M. G. została oskarżona o to, że w dniu 19 lutego 2020 r. w O., woj. [...], wbrew obowiązkom wynikającym z ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r., stanowiącego Kartę Nauczyciela, jako nauczyciel S. w O., pomimo ciężącego na niej obowiązku opieki nad małoletnim X.Y., nie dopełniła tego obowiązku służbowego opuszczając okresowo pomieszczenie przedszkolne, w którym przebywał małoletni i pozostawiła go bez nadzoru innej osoby uprawnionej do sprawowania opieki, w wyniku czego małoletni X.Y.. samowolnie opuścił placówkę przedszkola i poruszał się drogą osiedlową, a następnie chodnikiem wzdłuż drogi oraz w bezpośrednim sąsiedztwie parkingu dla pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej 3,5 tony, czym naraziła go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, działając na szkodę jego interesu prywatnego tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Natomiast M. C. została oskarżona o to, że w dniu 19 lutego 2020 r. w O., woj. [...], wbrew obowiązkom wynikającym z ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r., stanowiącego Kartę

Nauczyciela, Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2022 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach oraz Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 25 sierpnia 2017 r. w sprawie nadzoru pedagogicznego, jako dyrektor Przedszkola [...] w O., pomimo ciężącego na niej obowiązku zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pobytu w placówce oraz obowiązku opieki nad małoletnim, nie dopełniła tego obowiązku służbowego czym naraziła małoletniego X.Y.. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w ten sposób, że mając wiedzę co do braku właściwych zabezpieczeń pomieszczeń placówki przed nienadzorowanym wyjściem z niej małoletnich oraz sprawując niedostateczną kontrolę nad pracą nauczycieli w zakresie przestrzegania przez nich przepisów prawa, dotyczących działalności wychowawczej i opiekuńczej oraz obowiązujących w placówce procedur dotyczących bezpieczeństwa dzieci, doprowadziła do pozostawienia małoletnich bez opieki, czym umożliwiła małoletniemu X.Y.. samowolne wyjście z przedszkola, działając na szkodę jego interesu prywatnego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2022 roku, sygn. II K 325/20 Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim uniewinnił obie oskarżone od popełnienia zarzuconych im czynów.

Wyrok został zaskarżony apelacją przez prokurator Prokuratury Rejonowej w Lidzbarku Warmińskim oraz przez pełnomocniczkę oskarżycieli posiłkowych.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym po rozpoznaniu apelacji wyrokiem z dnia 20 lutego 2023 roku, sygn. VII Ka 10/23, zaskarżony wyrok uchylił w całości i sprawę do ponownego rozpoznania przekazał Sądowi Rejonowemu w Lidzbarku Warmińskim.

Od wyroku Sądu II instancji skargę do Sądu Najwyższego złożył obrońca oskarżonych M. G. i M. C.. W złożonej skardze obrońca zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie i uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim. Podnosząc ten zarzut, obrońca oskarżonych wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Pełnomocniczka oskarżycieli posiłkowych wniosła o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej. Natomiast prokurator w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest niezasadna. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w

wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie wynika, że przyczyną uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim była reguła *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Odwoławczego prowadzi do wniosku, że Sąd II instancji orzekając kasatoryjnie w zakresie uniewinnienia oskarżonych M. G. i M. C. od zarzutu popełnienia czynu z art. 160 § 2 k.k., powiązał uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim z jedną z przyczyn wskazanych w art. 437 § 2 k.p.k., a mianowicie z art. 454 § 1 k.p.k.. Rozstrzygnięcie takie zostało poprzedzone gruntowną i wszechstronną analizą i oceną obszernego materiału dowodowego zebranego przez Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmiński, której to oceny nie dokonał Sąd I instancji, a w konsekwencji - zdaniem Sądu Odwoławczego - nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd ten stwierdził w uzasadnieniu, że Sąd I instancji w ogóle nie analizował zachowania obu oskarżonych, które umożliwiły 3-letniemu dziecku opuszczenie punktu przedszkolnego i udanie się do swojego miejsca zamieszkania pomimo tego, że materiał dowodowy w pełni pozwalał na poczynienie ustaleń w omawianym zakresie. Sąd ten stwierdził też, że próba scedowania na biegłych przez Sąd I instancji swoich wyłącznych kompetencji do rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania w sprawie karnej, nie mogła być skuteczna. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy w Olsztynie doszedł do przekonania, że Sąd I instancji wadliwie zastosował regułę określoną w art. 5 § 2 k.p.k. co do możliwości przypisania oskarżonym popełnienia występku z art. 160 § 2 k.k., jako podstawę wydanego wyroku uniewinniającego, gdyż nie rozpoznał istoty sprawy pomimo bardzo obszernego materiału dowodowego, który prawidłowo oceniony pozwalał na wyeliminowanie wątpliwości, na które powołał się Sąd *a quo*.

Ocena dowodów, dokonana przez Sąd Odwoławczy doprowadziła go do wniosku, że w świetle całokształtu materiału dowodowego uniewinnienie oskarżonych M. G. i M. C. przez Sąd I instancji było niezasadne, a ze względu na zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k., zabraniający skazania oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, konieczne było uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Tymczasem skarżący pomimo sformułowania zarzutu naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. w uzasadnieniu skargi kwestionował trafność dokonanej przez sąd odwoławczy wykładni art. 160 § 2 i § 3 k.k. oraz oceny dowodów. Te zarzuty skierowane przeciwko wyrokowi Sądu II instancji o charakterze kasatoryjnym nie mogą być przedmiotem postępowania

skargowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ał]

